

schroeid. De tafeltjes vierkant met bruin zeildoek bedekt, stonden met een schuins ijzeren stutsel vastgezet, zoodat de voeten der aanzittenden vrij bleven.

De witte zat in den eersten wagen die achter den open wagen met bagage en de daarop verspreide negers gekoppeld was. Terwijl hij dit volk zat te bekijken, kwam Van Dalen tegenover hem zitten en gaf hem het spoorweg-kaartje.

‘Je moet eens opletten,’ zeide Van Dalen, ‘zie je dien langen neger daar die met een stokje op jou grooten koffer zit te trommelen, dat is de hoofd-conducteur van den trein, die zal straks onze biljetten knippen’.

Er was weldra verbroedering tusschen Belgen en Hollanders; de gesprekken waren aanvankelijk luidruchtig geweest, maar naarmate de hitte meerderde bij 't hooger en hooger stijgen van de zon, was snel vermoeienis en afgematheid gekomen.

Een uur nadat de reis begonnen was, zaten de meeste Belgen achterover in hunne stoelen lusteloos te staren, met loome leden en gestrekte beenen, zij spraken weinig, een paar bleven doorredeneeren, maar matter en matter werden hunne stemmen en zij gebaarden niet meer zoo onstui-mig. Enkelen waren nu voorover gaan liggen, hunne hoofden rustten in de gekruiste armen, die steunden op de tafeltjes, een enkele ronkte.

De witte had stil naar buiten getuurd.

Toen het treintje langs de steilte de bocht uitgelopen was, geraakte het in een schemerige kloof. Aan beide kanten zag hij niets dan loodrecht dalende wanden van grijze steen, stapelingen van kolossale steenlagen. Langzaam steeg de bodem, de wanden werden lager, er bogen allerhande gewassen, stekelige planten, boomtakken over de randen heen, het werd lichter, een waterval klaterde, en zij reden langs de berghelling aan den linker rivieroever. Heel in de verte lag Matadi, en duidelijk zag hij de schuimende stroomversnellingen en de draaikolken in den Congostroom. Het treintje klom nu in groote bochten verder, meestentijds tusschen de schemerige kloven door, soms onder dicht geboomte, een enkele maal over een brug die later heel in de hoogte of in de diepte weer als een klein, klein ding teruggezien werd, tusschen stapelingen van geweldige rotsen en donkergroene, dichte struiken, waarbinnen de gelachtig witte glinsteringen van de snelle riviertjes tintelden.

Langzaam vorderde de reis over de woeste uitloopers van het Kame-rongebergte, een eindelooze, bochtige weg, met altijd schooner, wijder, eindeloozer vergezichten, van die landschappen zooals er alleen in Afrika zijn, vele malen uitgestrekter, grootscher dan eenig landschap in Europa, een wijdheid en ontzaglijkheid die met beklemdheid, doffen angst be-staard wordt. Het waren lang geen lieflijke vergezichten, maar eindeloos-heden van zongemartelde grijs-roode ruimten, paarsachtig in de gronde-